

Paris-Sàigòn, một trời ngào ngạt

*Khi mặt trời cúi xuống lưng chừng đồi
nhỏ vạt nắng cuối cùng
lên đôi vai khắng khiu người con gái
hãy nói cùng ta
bằng tiếng nói thật thà
về những nỗi nhớ dịu dàng đang sống lại
giữa chập chùng hoang phế
giữa vịnh nhục tàn phai
về những bước chân nào
làm ướt đầm hồn ta
đưa ta đi suốt khoảng đường dài
về lớp học xưa, ngôi trường cũ,
nơi năm ba đứa bắt đầu biết yêu
cùng đứng trầm ngâm suốt buổi chiều
ngóng theo khu phố nhỏ
hạt bụi tình rơi trên tóc em
là sợi buồn vương vấn tâm hồn ...*

*khi mùa hạ nở nụ cười nắng quái
rải hoa trên những con đường kỷ ức ngọc ngà
hãy nhìn cùng ta
về bên kia bóng núi
có dáng ai trở về
chìm trong sương đục
tiếng hát bay theo mây
mãi mãi hát ca tuổi thanh xuân
còn nơi nào cho hồn ta đậu lại
ném giọt ái ân qua những tháng ngày mỗi mòn rơi rụng ?
còn nơi nào cho lòng ta chùng xuống
nghe âm vang từng kỷ niệm xưa
rớt xuống mái đầu đã trắng bạc muối tiêu ?*

*khi đóa hoa hướng dương trông về phía mặt trời
như lòng chúng ta
mở cửa chờ nhau
ở một giao điểm nào đó
hơn 35 năm cách biệt ...
một ly rượu mừng, một lời chúc thật,
một ánh mắt tình, một nụ cười thân,
hãy trao cho nhau với tất cả ân cần
những xao xuyến của bao tấm lòng thổn thức
khi những bàn tay đưa ra háo hức
là những mảnh đời xích lại gần nhau
hãy lắng nghe tiếng nói nhiệm màu
như tiếng guốc ngọc
bước trên thảm hoa thời niên thiếu.*

*khi đêm lên đèn trên vùng trời Paris rực chiếu
dòng sông Seine mặn nồng mở rộng vòng tay
hãy ngồi gần nhau
nhìn sâu đến tận cùng khóe mắt
để thấy giọt lệ trùng phùng
trong như sương
đang hóa thành những hạt kim cương
đọng lại trên từng khoảng đời tản bọt
hãy nghe tiếng vó ngựa mịt mù gió lạc
từ những miền thảo nguyên lãng đãng đổ về
là tiếng thềm thì theo nhịp đập đam mê
của bao trái tim bồi hồi rung động*

*Paris, Sài Gòn,
một trời ngào ngạt
còn chữ nghĩa nào nói hết nỗi lòng ...*

Thyan Nguyễn Thế Tài
16-09-2005, Paris, gặp lại bạn bè xưa ...